

Zbornik *Stručni skup Matko Rojnić: knjižničar i povjesničar – povodom 100. obljetnice rođenja (1908.-1981.)*, zbornik radova sa Stručnog skupa "Matko Rojnić: knjižničar i povjesničar – povodom 100. obljetnice rođenja (1908.-1981.)", Medulin, 12. svibnja 2008., ur. Bruno Dobrić i Slavko Harni, Zagreb – Pula: Hrvatsko knjižničarsko društvo / Nacionalna i sveučilišna knjižnica / Gradska knjižnica i čitaonica Pula, 2010., 174 str.

Zbornik o životu i djelu Matka Rojnića donosi radove koji su 2008. izloženi na stručnom skupu u Medulinu održanom u povodu stote obljetnice Rojnićeva rođenja, s izuzetkom dva koji do trenutka slanja u tisak nisu prispjeli uredništvu. Organizatori skupa bili su Hrvatsko knjižničarsko društvo, Općina Medulin, Gradska knjižnica i čitaonica Pula te Društvo bibliotekara Istre uz stručnu pomoć zaposlenika Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu. Kako je i navedeno u uvodnom dijelu monografije, osnovna namjena stručnog skupa nije bila obuhvaćanje cjelokupne djelatnosti Matka Rojnića, što svakako može biti poticaj za buduća istraživanja i publikacije. Zbornik su uredili Bruno Dobrić i Slavko Harni, a radovi su podijeljeni tematski na cjeline u Rojnićevu djelovanju.

Bruno Dobrić (1 – 22) je pisao o suradnji Matka Rojnića u zagrebačkom listu *Istra* između 1922. i 1933. U tom međuratnom razdoblju Rojnićeva novinarska djelatnost bila je usmjerena prema mobilizaciji i osvještavanju hrvatske emigracije iz Istre u Zagrebu. Njegovi tekstovi pozivaju na što veću angažiranost istarske emigracije usmjerenu prema borbi s fašističkom politikom kakva je vođena u tadašnjoj talijanskoj pokrajini Julijskoj krajini (Venezia Giulia). Dobrić zaključuje kako je kod Rojnića prisutno jako antifašističko usmjerenje, kakvo je bilo potrebno u poslijeratnom razdoblju za pripajanje Istre Hrvatskoj i njezin daljnji razvoj koji bi omogućio povratak emigracije.

Josip Stipanov (22 – 42) obradio je Rojnićevu ulogu pokretača i obnovitelja hrvatskog knjižničarstva. Autor navodi kako je Rojnić čitav svoj radni vijek proveo u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici (NSK), a od toga je 30 godina bio i njezin ravnatelj. Njegov je rad u tom razdoblju bio usmjeren prema razvoju knjižničarstva i knjižnica diljem Hrvatske i njihovom povezivanju s institucijama sličnog tipa u inozemstvu. Kao član Međunarodne knjižničarske udruge zalagao se za usavršavanje hrvatskih bibliotekara. Stipanov osobito naglašava važnost Rojnićeve ideje o stvaranju nacionalne bibliografije, tekuće i retrospektivne, kao i njegovo zalaganje za gradnju

nove zgrade Nacionalne i sveučilišne knjižnice, što ipak nije imao prilike vidjeti za života.

Dora Sečić (42 – 51) pozabavila se djelovanjem Matka Rojnića u Hrvatskom knjižničarskom društvu. Njegov je rad na tom polju započeo u zagrebačkoj sekciji Društva jugoslavenskih bibliotekara, nastavio se u Hrvatskom bibliotekarskom društvu između 1939. i 1941. i na koncu od 1945. do odlaska u mirovinu 1976. u Društvu bibliotekara Hrvatske. Autorica ukazuje na važnost uloge koju je Rojnić imao unutar tih organizacija; tako je između 1948. i 1954. te 1956. i 1957. bio predsjednik Društva bibliotekara Hrvatske. Pokrenuo je i bio prvi urednik *Vjesnika bibliotekara Hrvatske* te predsjednik komisije za polaganje stručnih ispita koji su uvedeni 1951. Između 1953. i 1956. bio je predsjednik Društva bibliotekara Jugoslavije, a 1954. predsjednik organizacije dvadesete godišnje međunarodne konferencije IFLA-e u Zagrebu.

Tihana Katić (51 – 61) obradila je Rojnićevo djelovanje kao glavnog urednika *Vjesnika bibliotekara Hrvatske*. U tekstu se ističe kako se ideja o pokretanju stručnog časopisa hrvatskih knjižničara javila već na prvoj sjednici Društva bibliotekara Hrvatske 1949., međutim, do objave su ipak uslijedile još dvije godine, kada 1951. iz tiska izlazi prvi broj. Glavni je urednik u tom početnom razdoblju između 1950. i 1958./9., kao i kasnije između 1973. i 1974., bio Matko Rojnić, koji je uspijevao svladavati prepreke koje su se javljale tijekom pokretanja *Vjesnika*, a u kasnijem razdoblju afirmirati ga u stručnim krugovima.

Marina Mihalić i Dorica Blažević (61 – 96) dale su pregled rukopisne građe koju je Matko Rojnić ostavio u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. Radi se o raznovrsnoj građi od cjelovitih tekstova do korespondencije (3500 pisama), među kojima se našao i Rojnićeve indeks, osobna iskaznica i velik broj osobnih slika (193), rukopisi o suradnji s raznim kulturnim ustanovama u zemlji i inozemstvu, dnevници u kojima je istraživao djela autora iz Hrvatske na glagoljici i prijevode domaćih autora u inozemnim knjižnicama. U 22 točke iznio je i ulogu knjižnica u društvu, znanosti i kulturi. Važan segment rukopisne ostavštine sačinjavaju i spisi o potrebi vraćanja građe od strane Talijana.

Slavko Harni (96 – 130) opisuje Rojnićeve želje za pokretanjem projekta o hrvatskoj retrospektivnoj bibliografiji iz 1941. Radi se o kratkom strojopisu na dvije stranice. Program je osmišljen u dva dijela: obilježja bibliografije i organizacija posla. Autor navodi da je rad na izradi bibliografije započeo odmah po Rojnićevoj zamisli u kolovozu/rujnu iste godine. U prilogu se nalazi i prijepis originalnog Rojnićeve strojopisa.

Branko Tomečak (130 – 159) govori o pravnom određenju nacionalnog značaja Sveučilišne knjižnice u vrijeme kada je njome Rojnić upravljao i priznavanju njezina statusa. Status knjižnice u to je vrijeme bio uvjetovan ubrzanim društvenim promjenama koje su se zbivale, pa se na taj način mijenjao i status same knjižnice. Formalno priznanje statusa, navodi autor, knjižnica dobiva tek 1997.

Srećko Cukon (159 – 162) podijelio je s čitateljima zapažanja i sjećanja na svoje prijateljevanje s Matkom Rojnićem. Kroz prisjećanje na stanje u Istri u prvoj polovici 20. st. opisuje muke koje je Rojnić proživljavao nakon odlaska s obitelji u Zagreb i njegovo zalaganje oko statusa hrvatskog jezika kao jednog od supotpisnika Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika. Cukon naglašava i Rojnićevu povezanost s rodnom Istrom koju je uvijek nosio u srcu.

Na samom kraju monografije Bruno Dobrić i Slavko Harni (162 – 173) priredili su cjelokupnu Rojnićevu objavljenu bibliografiju te njegov životopis.

Marko Jelenić

**Znanstveno-stručni skup *Buzetski dani 2010.* – 41. izdanje,
Gradska vijećnica Narodnog doma u Buzetu, 3. rujna 2010.**

Četrdeset prvo izdanje znanstveno-stručnog skupa *Buzetski dani* održano je 3. rujna 2010. u Gradskoj vijećnici Narodnog doma u Buzetu. Uklopljeno u širi kontekst obilježavanja Dana grada Buzeta “Subotina 2010.”, proteklo je u organizaciji Katedre Čakavskog sabora Buzet i Pučkog otvorenog učilišta “Augustin Vivoda” Buzet. Sudjelovalo je 13 izlagača, a skup su prigodnim govorom otvorili gradonačelnik Buzeta Valter Flego, predsjednica Katedre Elena Grah Ciliga te članice predsjedništva Katedre Nataša Vivoda i Mirjana Pavletić.

Radni je dio otvorio Dušan Prešelj referatom “O Slavku Zlatiću povodom 100. obljetnice rođenja”. Profesionalnu karijeru ovog istaknutog istarskog dirigenta, glazbenog pedagoga, kompozitora i društvenog djelatnika autor pokušava staviti u odnos s drugim onovremenim intelektualcima poput Matka Brajše Rašana, Ivana Matetića Ronjgova i Josipa Kaplana, u kojem njih četvoricu označava kao “mozaik glazbene kulture Lijepe Naše”. Ukazuje na činjenicu kako se s jedne strane Zlatić praktički nastavio na rad Brajše,